

ΤΟ ΘΑΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΗΤΟΙ

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

Ἐτὰ εὐγενικὰ τὰ χρόνια,
στὰ χρόνια τῆς Φραικικᾶς,
στὴν Κύπρο τῆς γλυκειᾶς
ἀγάπης — ποὺ τ' ἀηδόνια

τῆς Ἀφροδίτης μεῖναν
πιστὰ πουλιά,
στὴν Κύπρο τὴν παλιὰ
μιὰ μέδα,

ἀπὸ μακριά, ἀπ' τοῦ δινείρου
τὸ ρόδινο νησί,
ἡρθεν αὐτὴ μὲ μιὰ χεισή
γαλέρα!

Κι' ἥταν τοῦ πόθου ἡ Μοῦσα,
τ' ἀστρὶ τὸ αὐγεριό,
ἡ πλάνα Ἀροδαφνώ,
ἡ Ἀροδαφροῦσα.

Κουρσάροι καὶ σκοντάροι
κι' ἵππότες ξακονοστοί
στὸ γάντζο, στὸ σπαθί¹
καὶ στὸ κοντάρι,

γι' αὐτὴ μονάχα ζοῦντε,
πεθαίνουντε γι' αὐτή·
τοῦ ἀλόγου της κρατοῦντε
τὴ σκάλα ἐκστατικοί.

Καὶ κάποιο παλληκάρι
καὶ πρωτοκυνηγὸς
(ἥτανε νειὸ φεγγάρι)
λαβώθηκε κι' αὐτὸς!

Τὰ πλούτια τον ξοδιάζει
γι' αὐτὴ μ' ἀπλοχεριά,
διαμάρτια καὶ φλωριά
τῆς ἀραδιάζει.

Φιωζὸς στὸ τέλος μένει
καὶ δυστυχάει βασιεὰ
χωρὶς τὴν παγωμένη
νὰ λυώσῃ της καρδιά.

Σ' ἔνα παλιὸ σπιτάκι
στὸ λόγγο πάει καὶ ζῇ
σὰν ἀσκητής, μαζὶ²
μ' ἔνα γεράκι.

«Πουλί - σπαθὶ τοῦ ἀγέρα»
δὲ κόσμος τῷχε πεῖ,
γοογὸ σὰν ἀστραπὴ
καὶ σὰν τὸ Χάρο.

Τὸ παινεμα μιὰ μέρα
τ' ἀκούνει ἡ Ἀροδαφνώ.
Κανχιέται, λέει: «—Κι' αὐτὸ
θὰν τοῦ τὸ πάρω!»

Μ' ἔνα σκλαβάκι στέλνει
κρῆνα λευκὰ - λευκὰ
καὶ λόγια μυστικὰ
τοῦ παραγγέλνει :

«—'Απόψε ἐδῶ, ποὺν στρέψῃ
ὅ Γήλιος στὰ νερά,
θάροθῆ καὶ θὰ χορέψῃ
ἡ Ἀροδαφνώ ἡ κυρά ! »

Σαστίζει ἐκείός, τρομάζει
τῆς φτώχειας τὴν γνωστήν,
καὶ τὸ γεράκι σφάζει
τὴν ζωντανή ἀστραπή.

Στρώνει τραπέζι, γύρα
τὰ κρῆνα τῆς σκορπᾶ,
καὶ στέκει ἐμπρός στὴν θύρα
καὶ τὴν ἀκαρτερᾶ . . .

Στὴν ὕδατα ἀπάντου, νά τη !
προσβαίνει ἡ Ἀροδαφνώ,
σὰ νὰ τὴν φέρνει τ' ἄπι
ἀπὸ τὸν οὐρανό !

Κρατάει σφιχτὰ τὸ γκέμι
κι' ἀπ' τὸ φαρὲς πηδᾶ,
στὰ μαῦρα τῆς μαλλιά
κόκκινο ρόδο τρέμει.

Πάει τοῦ φτωχοῦ ἡ γαλήνη,
κοντά τῆς ζῆ, δὲ ζῆ,
καὶ γεύεται μαζὶ^{μ'}
μ' αὐτὴν καὶ πίνει . . .

Μὰ ποὺν τὸ πρώτο ἀστέρι
φανῆ στὸν οὐρανό,
σηκώνεται τ' ἀστέρι
τῆς γῆς, ἡ Ἀροδαφνώ.

Μὲ βιὰ τὰ μαῦρα γάντια
στὰ χέρια τῆς φορεῖ,
καὶ στέκει ἀστραφτερὴ
στὸ νέον ἀγνάντια :

«—Γλυκὸ ἦταν τὸ φαγί σου
καὶ τὸ φωμὶ γλυκό,
τρελαίνει εὐθωδιακὸ
καὶ τὸ κρασί σου.

Μὰ ἐγώ, προτοῦ χορέψω,
μὲ τὴν ζεστὴν ψυχή,
μιὰ κάρη μοναχῆ
θὰ σου γυρέψω :

Δόσ' μου τ' ὠραῖο γεράκι,
τὸ ξακονοστό πουλί ! »
Κι' ἐκεῖνος, μὲ πικρὴ
καρδιὰ — φαρμάκι,

τὰ ματωμένα φέρνει
τοῦ γερακιοῦ φτεοά,
τὴν μύτη, τὰ νεκρὰ
ποδάρια,

ζύνοντας δάκρυα, γέρνει
σ' αὐτὰ τὴν κεφαλὴ
καὶ μὲ καημὸ φιλεῖ
τ' ἀπομεινάρια.

«—Γιὰ σένα, Ἀροδαφνοῦσα,
τῶσφαξα, λέει, ἐγὼ
τὸ τελευταῖο γοργὸ^{γεράκι} ποὺν ἀγαποῦσα ! »

«Ω, τί μεγάλο θῆμα,
ποὺν ἐγίνη τότε ἐκεῖ !
Μιὰ φλόγα ξαφνικὴ
καίει τὴν καρδιά της.

«—Πάψε τὸ θρῆνο, κράζει,
ὦ Ἰππότη μου χρυσέ,
τρελαίνοντας γιὰ σέ ! . . .»
Καὶ στὴν καρδιά της

τὴν μιὰ ἀπαλάμη βάζει
στὴν ἄλληνε ἀνοιχτή,
τοῦ ἀθλίου πουλιοῦ κρατεῖ
τ' ἀπομεινάρια.

Κι' ἔτσι, γεμάτη θέρμη,
σ' ἔνα χορὸ πετᾶ,
γυρούει μὲ φτερωτὰ
ποδάρια.

Λάμπει ἡ καλύβα ἡ ἔρημη,
σκορπάει φεγγοβολιὰ
ἀπὸ τὸ χῶμα ὡς τὰ παλιὰ
δοκάρια !

(Τὸ κράτος τοῦ Θανάτου
ἡ Ἀγάπη καταλεῖ.)
Νά ! σειέται τὸ πονή
καὶ ζωτανεύει !

Στὸ γάντι, στὸ χεράκι,
τὸ σῶμα τοῦ λνγῆ,
πειέται, φτερουγῆ
τ' ἄσπρο γεράκι,

κι' εἶνε ἔτοιμο νὰ σκίσῃ
τὰ σύγγεφα γι' αὐτούς,
νὰ πάῃ, καὶ στοὺς ἀγτοὺς
νὰ διαλαλήσῃ :

πῶς ὅ,τι στῆς Ἀγάπης
τὴ φλόγα θὰ καῆ,
ἀπ' τὴν Ἀγάπη παίρνει
μιὰ δεύτερη ζωή ! ..

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Συγγικαὶ ἀβρότητες

- Ἐξείνη.* — Ξέρεις πῶς ἀπόψε δλη τὴ νύχτα παραμιλοῦσες στὸν
ὕπνο σου ;
- Ἐξεῖνος.* — Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου, ποῦ σὲ διέκοψα χωρὶς
νὰ τὸ θέλω.